

Bruxelles, den 6.11.2013
COM(2013) 762 final

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG
RÅDET**

Gennemførelse af energieffektivitetsdirektivet – Kommissionens vejledning

{ SWD(2013) 445 final }
{ SWD(2013) 446 final }
{ SWD(2013) 447 final }
{ SWD(2013) 448 final }
{ SWD(2013) 449 final }
{ SWD(2013) 450 final }
{ SWD(2013) 451 final }

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Gennemførelse af energieffektivitetsdirektivet – Kommissionens vejledning

1. INDLEDNING

Europa har ikke råd til energispild. Det har længe været målet at skabe et energieffektivt EU, hvilket gentagne gange er blevet støttet af EU's stats- og regeringschefer.

I 2007 vedtog Det Europæiske Råd ambitiøse mål for energi- og klimaændringer for 2020 – en reduktion af drivhusgasemissionerne med 20 %, en forøgelse af andelen af vedvarende energi til 20 % og 20 % energieffektivitet¹.

Disse mål blev bekræftet i den Europa 2020-strategi², som er fælles for de europæiske institutioner, medlemsstaterne og arbejdsmarkedets parter, der alle har en rolle at spille i bestræbelserne på at sikre, at EU træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at nå Europa 2020-målene.

I 2010 viste overslag³, at EU's energieffektivitetsmål for 2020 ikke ville blive opfyldt, og at der derfor var behov for nye foranstaltninger på EU-plan og på nationalt plan. For at rette op på den situation fremsatte Kommissionen et forslag til et direktiv om energieffektivitet i 2011. Forslaget tog udgangspunkt i erfaringer inden for forskellige områder, navnlig med bygningers energimæssige ydeevne, energitjenester og kraftvarmeproduktion. Fællesnævneren for disse områder er det store potentiale for energieffektivitet, der stadig findes, så forslaget tog udgangspunkt i den antagelse, at størstedelen af de nødvendige energibesparelser kunne nås gennem forbedringer af energieffektiviteten (dvs. et mindre energiinput med et tilsvarende niveau af økonomisk aktivitet eller tjenesteydelser). Det overordnede formål med forslaget var at yde et væsentligt bidrag til opfyldelsen af EU's mål for energieffektivitet i 2020 og at opstille en fælles ramme for fremme af energieffektivitet i EU efter 2020. Forslaget blev endeligt vedtaget af de to medlovgivere den 25. oktober 2012 under betegnelsen energieffektivitetsdirektivet 2012/27/EU⁴.

2. ENERGIEFFEKTIVITETSDIREKTIVET

Energieffektivitetsdirektivet ("EED") blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 14. november 2012, og trådte i kraft den 4. december 2012. Medlemsstaterne skal gennemføre det senest den 5. juni 2014 (bortset fra visse bestemmelser, for hvilke der er fastsat en anden dato for gennemførelse⁵).

Med EED fremsættes der retligt bindende foranstaltninger med henblik på at optrappe medlemsstaternes bestræbelser på at udnytte energien mere effektivt i alle energikædens led –

¹ I modsætning til de to andre mål, er målet om energieffektivitet ikke blevet omsat til et retligt bindende instrument.

² KOM(2010) 2020 endelig.

³ Konsekvensanalyse for energieffektivitetsplanen (SEC/2011/277).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF (om fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter) og 2010/30/EU (om mærkning og standarder for produkter) samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF (om fremme af kraftvarmeproduktion) og 2006/32/EF (om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester).

⁵ Jf. artikel 28, stk. 1.

fra omdannelse til distribution til slutbrugeren. De vigtigste krav i direktivet, for så vidt angår fremtidig energipolitik, er beskrevet kort nedenfor.

For det første og med henblik på at styrke det politiske tilsagn, som medlemsstaterne afgav i EU 2020-strategien, defineres og kvantificeres EU's energieffektivitetsmål for første gang tydeligt som, *"at Unionens energiforbrug i 2020 maksimalt må være 1 474 Mtoe⁶ primærenergi eller maksimalt 1 078 Mtoe endelig energi"*⁷. Med Kroatiens tiltrædelse den 1. juli 2013 er disse mål blevet tilpasset til "højst 1 483 Mtoe primærenergi eller højst 1 086 Mtoe endelig energi".

En fuldstændig og korrekt gennemførelse af EED vil spille en vigtig rolle i opfyldelsen af EU's 2020-mål om 20 % energieffektivitet, som igen vil indgå i EU's 2030-ramme for klima- og energipolitikker som anført i grønbogen COM(2013) 169 final. Vurderingen af fremskridtene hen imod de vejledende nationale energieffektivitetsmål, der er fastsat af medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 3 i EED, vil bidrage til drøftelserne om hvilke typer mål og hvilke niveauer, der kan være hensigtsmæssige for 2030.

I EED pålægges medlemsstaterne også at fastsætte vejledende nationale energieffektivitetsmål for 2020, der kan være baseret på forskellige indikatorer (primærenergiforbrug eller endeligt energiforbrug, primære eller endelige energibesparelser eller energiintensitet). Medlemsstaterne skulle anmelde disse mål, og hvad de betyder for primærenergiforbrug og endeligt energiforbrug i 2020 til Kommissionen senest den 30. april 2013, enten som en del af de nationale reformprogrammer eller i en separat meddelelse⁸.

Disse oplysninger er blevet indarbejdet i det europæiske semester⁹ og er under evaluering som led i vurderingen af sandsynligheden for, at det overordnede EU-mål nås senest i 2020, og af i hvilken grad de enkelte landes resultater opfylder det fælles mål. Alle medlemsstater har nu givet meddelelse om deres nationale vejledende mål, omend to endnu ikke har meddelt dem i det format, der er foreskrevet i direktivet. De nationale energieffektivitetsmål viser samlet, at medlemsstaterne kun sigter til at opnå primærenergibesparelser på ca. 16,4 % og endelige energibesparelser på 17,7 % i 2020 – ikke de fulde 20 %, der kræves for at nå EU's overordnede mål¹⁰. Det er imidlertid nødvendigt med en mere dybdegående evaluering, som omfatter målene for alle medlemsstaterne, resultater af energimodellerne og yderligere foranstaltninger, der er under udarbejdelse, før der kan gives et mere pålideligt resultat. I henhold til artikel 3, stk. 2, og artikel 24, stk. 7, i EED skal Kommissionen forelægge sin vurdering af de fremskridt, der er sket på vej mod 2020- energieffektivitetsmålet, for Europa-Parlamentet og Rådet senest den 30. juni 2014.

I direktivet kræves det desuden, at medlemsstaterne senest den 30. april 2014 opstiller og offentliggør deres langsigtede strategier for bygningssanering, hvilket er en afgørende forpligtelse, da næsten 40 % af det endelige energiforbrug kan tilskrives boliger, offentlige og private kontorer, butikker og andre bygninger. Offentlige bygninger må gå forrest med et godt eksempel – 3 % af de bygninger, der ejes og benyttes af statsforvaltninger, bør årligt renoveres i overensstemmelse med det niveau, som medlemsstaten har fastsat i direktivet om

⁶ Mio. tons olieækvivalent.

⁷ Tallene er ajourført for at tage hensyn til Kroatiens tiltrædelse af EU den 1. juli 2013.

⁸ Der findes en liste over de nationale mål og en evaluering i Kommissionens meddelelse (COM(2013) final xxx) om overordnede fremskridt mod opfyldelse af EU's energieffektivitetsmål.

⁹ Navnlig i COM(2013) 350 final og i det tematiske faktaark om Europa 2020-målene, klimaændringer og energi

¹⁰ For de to medlemsstater (Slovenien og Kroatien), der ikke har givet meddelelse om, hvordan deres mål for 2020 opgøres i primærenergi og endelig energi, er de historiske data om deres energiforbrug i 2010 blevet anvendt til beregningerne (http://ec.europa.eu/energy/efficiency/eed/reporting_en.htm).

bygningers energimæssige ydeevne¹¹. Den offentlige sektors ledende rolle anerkendes også i bestemmelserne i EED om offentlige indkøb, hvor det på visse betingelser kræves, at statsforvaltningen køber de mest energieffektive produkter, tjenesteydelser og bygninger.

Medlemsstaterne skal sikre, at der gennemføres en vis mængde energibesparelser på slutbrugerniveau i perioden 2014-2020 enten ved at oprette en obligatorisk energieffektivitetsordning eller alternative foranstaltninger.

I anerkendelse af det betydelige potentiale for energibesparelser, der findes i virksomheder i alle kategorier og af alle typer, opfordres alle virksomheder til at gennemføre energisyn, hvilket er obligatorisk hvert fjerde år for andre virksomheder end SMV'er. Medlemsstaterne anmodes om at udvikle programmer for at tilskynde SMV'er til at få foretaget energisyn og for at øge borgernes bevidsthed om fordelene ved sådanne syn. Ved at pege på muligheder for energibesparelser, danner energisynene også grundlag for udvikling af et marked for energitjenester.

Det er afgørende for forbrugernes evne til at træffe kvalificerede beslutninger om energi om energiforsyning og -anvendelse, at der oplyses om energiforbrug. Direktivet indeholder derfor detaljerede krav til måling og fakturering af slutkundernes forbrug.

Omkring 30 % af EU's primærenergi anvendes af energisektoren og går hovedsagelig til omdannelse af energi til el og varme samt til distribution. Målet med direktivet er derfor at gøre nettet og infrastrukturen så effektive som muligt og at muliggøre og fremme efterspørgselsreaktion, ligesom der indføres forpligtelser og incitamenter til øget anvendelse af højeffektiv kraftvarmeproduktion samt fjernvarme og fjernkøling.

Øget energieffektivitet er et af de mest virkningsfulde midler til at styrke energiforsyningssikkerheden og reducere emissionerne af drivhusgasser og andre forurenende stoffer. Energisystemet og samfundet skal som helhed være meget mere energieffektiv. Øget energieffektivitet er en prioritet i alle dekarboniseringsscenerierne i energikøreplanen for 2050, og derfor bør det primære fokus fortsat og også i denne sammenhæng være på energieffektiviteten.

En analyse af udviklingen i de vigtigste indikatorer viser, at EU gennem stærke energieffektivitetsforanstaltninger og fuld gennemførelse af EED kan slå ind på en kurs, der fører til opfyldelse af målene for 2020. Hvis det nås, vil det årligt frem til 2020 betyde, at energiomkostningerne for EU's husholdninger og virksomheder vil blive reduceret med ca. 38 mia. EUR, at behovet for investeringer i energiproduktion og -distribution vil være ca. 6 mia. EUR lavere, og at der vil være ca. 24 mia. EUR investeret i forbedringer af vores boliger og kontorer, hvilket vil forbedre vores virksomheders konkurrenceevne og skabe arbejdspladser lokalt.

3. ARBEJDSDOKUMENTER FRA KOMMISSIONENS TJENESTEGRENE MED MERE DETALJERET VEJLEDNING I BESTEMMELSERNE I EED

Størstedelen af bestemmelserne i EED skal gennemføres i national ret senest den 5. juni 2014. Hvad angår artikel 7, skal medlemsstaterne indsende en redegørelse for deres planlagte foranstaltninger til Kommissionen senest den 5. december 2013. Medlemsstaternes anvendelse af den alternative fremgangsmåde i artikel 5, stk. 6, og undtagelser fra kravene i artikel 14, stk. 5, skal meddeles Kommissionen senest den 31. december 2013.

Da energieffektivitet bygger på adskillige mindre handlinger, indeholder energieffektivitetsdirektivet komplekse og detaljerede bestemmelser, der ofte er af en meget

¹¹ Artikel 4 i direktiv 2010/31/EU.

teknisk karakter. Kommissionen ønsker at arbejde tæt sammen med medlemsstaterne om deres gennemførelse og faktiske implementering af direktivet, og til dette formål har den udarbejdet syv arbejdsdokumenter fra Kommissionens tjenestegrene, som redegør nærmere for, hvordan visse bestemmelser i direktivet efter Kommissionens tjenestegrenes opfattelse skal læses og bedst kan anvendes. Disse arbejdsdokumenter ændrer ikke direktivets juridiske virkninger og berører ikke Domstolens bindende fortolkning af direktivet. Dokumenterne handler om emner i direktivet, som er juridisk komplekse og krævende at gennemføre, og som rummer et stort energieffektivitetspotentiale. De vedrører artikel 5-11, 14 og 15 i EED, som indeholder bestemmelser om statsforvaltningens bygninger, offentlige indkøb, energieffektivitetsforpligtelser og alternative energieffektivitetsforanstaltninger, energisyn, måling og fakturering, kraftvarmeproduktion samt net og efterspørgselsreaktion. Det skal bemærkes, at EED indeholder minimumskrav, og at medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, kan indføre strengere foranstaltninger, der er forenelige med EU-lovgivningen.

De detaljerede arbejdsdokumenter vil blive knyttet til denne meddelelse, og et kort resumé af de vigtigste spørgsmål er angivet nedenfor.

Da en fuld gennemførelse af EED i den nationale retsorden kræver langsigtet planlægning, offentliggør Kommissionen denne meddelelse og ledsagende arbejdsdokumenter forud for direktivets gennemførelsesfrist.

3.1. Vejledning i artikel 5 (offentlige organers bygninger som forbillede)

I medfør af artikel 5 skal medlemsstaternes statsforvaltning hvert år renovere 3 % af det samlede etageareal i bygninger, de ejer og benytter, som ikke opfylder de mindstekrav til effektivitet, der er fastsat i direktivet om bygningers energimæssige ydeevne 2010/31/EU. Medlemsstaterne skal udarbejde og offentliggøre en oversigt over alle relevante statslige bygninger senest den 31. december 2013. Renoverer en medlemsstat mere end 3 % af det samlede etageareal i statslige bygninger, kan dette tælle med, for så vidt angår opfyldelsen af forpligtelser i de tre foregående eller tre efterfølgende år. Som et alternativ til kravet om at renovere 3 % af etagearealet i statslige bygninger, kan medlemsstaterne gennemføre andre omkostningseffektive foranstaltninger, der medfører mindst et tilsvarende niveau af energibesparelser i deres statslige bygninger. Den mængde energibesparelser, der kræves i henhold til den alternative fremgangsmåde, er kumulative, dvs. at medlemsstaterne skal nå summen af de årlige energibesparelser i hele perioden mellem 2014 og 2020, uafhængigt af de besparelser, der er opnået hvert enkelt år i denne periode. Medlemsstaterne kan anvende skøn i forbindelse med opstillingen af det påkrævede mål for besparelser.

Når omfanget af forpligtelsen i artikel 5 fastlægges, er det afgørende vigtigt at inddrage definitionen af "statsforvaltningen" i artikel 2, stk. 9, i EED. "Statsforvaltningen" defineres som "alle administrative afdelinger, hvis kompetence dækker hele en medlemsstats område". Ud over denne definition kan medlemsstaterne eventuelt henvise til bilag IV til direktivet om offentlige indkøb¹², som omfatter en liste over de statslige organer i alle medlemsstater, samt til definitionen af "central government" i vejledningen til Rådets forordning (EF) nr. 479/2009 af 25. maj 2009 om gennemførelse af protokollen om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Sidste punktum i betragtning 17 i EED er ligeledes relevant for medlemsstater med en føderal struktur.

I arbejdsdokumentet vedrørende artikel 5 fastsættes de mulige kriterier og referencer for, hvilke bygninger der falder ind under forpligtelsens anvendelsesområde. I dokumentet findes

¹² Direktiv 2004/18/EF.

der også praktiske eksempler på, hvordan renovationsmålet på 3 % og forpligtelsen i den alternative fremgangsmåde kan opstilles og opfyldes.

3.2. Vejledning i artikel 6 (nye bygninger)

I direktiv 2004/18/EF om offentlige indkøb fastlægges rammerne for indkøb, og direktivet har til formål at sikre, at begreber som fair konkurrence og bedst mulig udnyttelse af skatteborgernes penge håndhæves. Det er i lovgivning med et mere snævert sigte, såsom EED, at det skal defineres, hvad der skal købes. I henhold til artikel 6 i EED skal statsforvaltninger på visse betingelser indkøbe produkter, tjenesteydelser og bygninger, som opfylder høje krav til energieffektivitet, der fastlægges i EU-retsakter, f.eks. direktivet om energimærkning¹³ og supplerende regler til delegerede forordninger, direktivet om miljøvenligt design¹⁴ og gennemførelsesbestemmelserne dertil, direktivet om bygningers energimæssige ydeevne og Energy Star-programmet. I bilag III i EED er der opstillet en liste over de energieffektivitetskrav, der er defineret i disse EU-retsakter.

I arbejdsdokumentet præciseres de relevante bestemmelser i de EU-retsakter, der er omhandlet i bilag III, med hensyn til offentlige indkøb. Her er definitionen af "statsforvaltningen" igen helt afgørende for at bestemme omfanget af forpligtelserne ved offentlige indkøb.

Forpligtelsen vedrørende offentlige indkøb er betinget af faktorer såsom omkostningseffektivitet, teknisk formålstjenlighed og bæredygtighed i et bredere perspektiv. I arbejdsdokumentet forklares disse "betingelser", f.eks. forskellen mellem omkostningseffektiviteten set over hele livscyklussen og økonomisk gennemførlighed, og under hvilke omstændigheder, medlemsstaterne kan anvende dem. I dokumentet findes også de mulige kriterier, på grundlag af hvilke medlemsstaterne kan fastslå, hvilke enheder der er omfattet af forpligtelserne vedrørende offentlige indkøb.

3.3. Vejledning i artikel 7 (eksisterende bygninger og alternativer)

Artikel 7 omfatter halvdelen af den energibesparelse, som bør opnås med EED. Det er en kompleks artikel, og nogle af bestemmelserne¹⁵ bør finde anvendelse, før gennemførelsesfristen for EED udløber.

I henhold til artiklen er medlemsstaterne forpligtede til at oprette obligatoriske energispareordninger eller benytte alternative foranstaltninger for at opnå en vis målrettet mængde energibesparelser hos slutbrugerne. De energibesparelser, der skal opnås ved obligatoriske energispareordninger og alternative foranstaltninger i medfør af stk. 9, skal mindst svare til hvert år fra 1. januar 2014 til 31. december 2020 at opnå nye besparelser på 1,5 % i volumen beregnet som gennemsnit i 2010, 2011 og 2012 af det årlige energisalg til slutbrugerne for alle energidistributører eller alle energileverandører i detailledet. I arbejdsdokumentet gøres der rede for, hvordan dette overordnede mål for kumulerede og nye energibesparelser, der skal opnås i forpligtelsesperioden 2014-2020, skal beregnes, og det præciseres, hvilke statistiske datasæt der kan anvendes. Desuden kan medlemsstaterne nedsætte dette beløb med op til 25 % ved hjælp af fire specifikke muligheder, nemlig ved at anvende mindre sparesatser, ved delvist eller helt at udelukke de kvoteomfattede virksomheder, ved at tillade visse besparelser på forsynings siden eller ved at medregne energibesparelser, der skyldes en tidlig indsats fra efter den 31. december 2008, som stadig

¹³ Direktiv 2010/30/EU.

¹⁴ Direktiv 2009/125/EF.

¹⁵ Artikel 7, stk. 9, og bilag V, punkt 4. Medlemsstaterne skal senest den 5. december 2013 anmelde de foranstaltninger, de påtænker at vedtage.

har virkning i 2020. I arbejdsdokumentet forklares det, hvordan disse muligheder, der er fastsat i artikel 7, stk. 2, kan anvendes.

Arbejdsdokumentet indeholder eksempler på de typer af foranstaltninger og de deraf resulterende energibesparelser, der kan medregnes. I arbejdsdokumentet gøres der også opmærksom på de metoder og principper i bilag V til EED, som skal følges ved beregning af energibesparelser.

Da der er krav om "nye" besparelser, er det ikke alt det, som medlemsstaterne har gjort på et hvilket som helst tidspunkt for at opnå energieffektivitet i slutanvendelserne, der kan tælle med, for så vidt angår artikel 7. I arbejdsdokumentet forklares det, at energibesparelser, der opnås ved enkeltstående foranstaltninger i forpligtelsesperioden (dvs. fra den 1. januar 2014 til den 31. december 2020), kan medregnes, selv om den foranstaltning, som gav anledning til foranstaltningerne, blev vedtaget/indført før den 1. januar 2014. Hvad angår gennemførelse og implementering, skal medlemsstaterne senest den 5. december 2013 anmelde deres detaljerede planer til Kommissionen sammen med den planlagte, foreslåede eller lovfæstede metode til drift af deres obligatoriske energieffektivitetsordning samt de planlagte alternative foranstaltninger.

Det skal bemærkes, at medlemsstaterne skal fastlægge regler om effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af manglende overholdelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i henhold til denne artikel (artikel 13 i EED).

3.4. Vejledning i artikel 8 (energisynd og energiledelsessystemer)

I artikel 8 indføres to væsentlige forpligtelser for medlemsstaterne: fremme af slutkundernes adgang til energisynd i alle sektorer og sikring af, at virksomheder, der ikke er SMV'er, foretager energisynd mindst hvert fjerde år. Synene skal være omkostningseffektive og gennemføres af kvalificerede/akkrediterede eksperter eller kontrolleres af uafhængige myndigheder.

I EED defineres "SMV'er" med henvisning til Kommissionens forordning nr. 2003/361/EF, og i arbejdsdokumentet forklares definitionen nærmere (færre end 250 medarbejdere, årlig omsætning på højst 50 mio. EUR og/eller en samlet årlig balance på højst 43 mio. EUR). De nationale arbejdsretlige regler finder anvendelse, hvad angår definitionen af "lønmodtagere". I arbejdsdokumentet forklares det, at i henhold til EU's definition skal en virksomhed i ét land afgøre, om den er en partner eller er tilknyttet en virksomhed i et andet land. Dette vil være tilfældet, hvis en virksomhed ejer mere end 25 % af kapitalen eller stemmerettighederne i en anden virksomhed¹⁶ (eller omvendt), og i dette tilfælde skal det samlede antal lønmodtagere i partnervirksomhederne eller de tilknyttede virksomheder tages i betragtning for at afgøre, om virksomhederne er SMV'er.

I praksis forudsætter anvendelse af denne definition bl.a., at der inddrages konsoliderede data vedrørende hver enkelt virksomhed, herunder i andre medlemsstater og uden for Europa med henblik på at sikre en harmoniseret definition og behandling i hele EU. Arbejdsdokumentet indeholder eksempler på foranstaltninger, som f.eks. virksomhedsregistre for SMV'er, offentlige virksomhedsregistre opstillet efter størrelse mv., der kan være nyttige med henblik på at finde frem til, hvilke virksomheder, der falder ind under energisyndpligten.

Det følger af ovenstående, at små filialer i en medlemsstat kan skulle foretage et energisynd hvert fjerde år, fordi de ikke falder ind under definitionen af SMV'er og derfor henføres til

¹⁶ Generelt er de fleste SMV'er *uafhængige*, da de enten er fuldstændig uafhængige eller indgår i et eller flere mindretalspartnerskaber (har en ejerskabsandel på under 25 %) med andre virksomheder. Hvis ejerskabsandelen stiger til højst 50 %, anses de deltagende virksomheder for at være *partnere*. Over dette loft er der tale om *tilknyttede* virksomheder.

kategorien af store virksomheder. Dette bør ikke betragtes som en ekstra byrde eller som en uforholdsmæssig belastning¹⁷, idet disse virksomheder dels kan være i færd med at gennemføre energiledelsessystemer og derfor er undtaget fra pligten til at gennemføre syn, eller de kan have ordninger, hvor filialen modtager hjælp i forbindelse med synet, f.eks. fra moderselskabets egne eksperter; og dels vil det pågældende energisyn sandsynligvis have et mere begrænset omfang og medføre begrænsede omkostninger.

I arbejdsdokumentet forklares den fleksibilitet, der i artikel 8 gives med hensyn til opfyldelse af synspligten. Heraf fremgår det, at store virksomheder, som gennemfører energi- eller miljøledelsessystemerne er fritaget for kravet om energisyn hvert fjerde år. Store virksomheder, der gennemfører energisyn i henhold til frivillige aftaler (under passende tilsyn), anses for at opfylde kravet om periodiske energisyn.

For at sikre en høj kvalitet af energisyn og energiledelsessystemer skal medlemsstaterne indføre minimumskrav for energisyn på grundlag af bilag VI i EED, og arbejdsdokumentet indeholder praktiske eksempler på detaljeringsgraden af et energisyn. I vejledningen forklares det også, hvordan synsystemet i EED er forbundet til akkreditering og overensstemmelsesvurdering, som fastsat i forordning (EF) nr. 765/2008.

Det skal, som ved artikel 7, bemærkes, at medlemsstaterne skal fastsætte de sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af manglende overholdelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget, for så vidt angår energisyn.

3.5. Vejledning i artikel 9-11 (måling og faktureringsoplysninger)

I artikel 9 stilles der krav om, at slutkunder, når det drejer sig om el, naturgas, fjernvarme, fjernkøling og varmt vand, bør have en individuel måler til en konkurrencedygtig pris, som nøjagtigt afspejler deres energiforbrug og indeholder oplysninger om tidspunktet for deres energiforbrug (med undtagelser, der skyldes tekniske og økonomiske forhold). Bestemmelserne i EED om måling og faktureringsoplysninger afspejler og forbedrer effektiviteten af visse bestemmelser i det tidligere direktiv 2006/32/EF om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester (hvoraf de fleste vil blive ophævet ved EED den 5. juni 2014). Fra den 31. december 2016 vil kravet om levering af individuelle forbrugsmålere til slutvarme- og slutkølingskunder blive udvidet til at omfatte ejendomme med flere lejligheder og ejendomme til flere formål med en central varme-/kølekilde eller forsyning fra en central kilde, der betjener flere bygninger (med undtagelser, der skyldes tekniske og økonomiske forhold).

Af vejledningen fremgår det klart, at der i artikel 9 ikke stilles krav om indførelse af intelligente målesystemer (som er omhandlet i tredjepakkedirektiverne 2009/72/EF og 2009/73/EF), men at hvis medlemsstaterne indfører intelligente målesystemer, finder forskellige forpligtelser anvendelse i henhold til artikel 9, stk. 2, såsom at de intelligente målesystemer skal være i stand til at registrere el, der sendes ud i nettet fra kundens lokaler. Det fastsættes ligeledes, at "slutkunde" kan omfatte ikke blot den person, der anvender energien, men også en person eller organisation som f.eks. en ejerforening for en ejendom med flere lejligheder, som kollektivt køber energi. I artikel 10 fastsættes det, at slutkunder med traditionelle individuelle målere normalt bør informeres mindst hver sjette måned om, hvor meget de vil blive faktureret for den energi, de har anvendt i den seneste periode – hver tredje måned, hvis de anmoder herom eller faktureres elektronisk.

¹⁷ I bilag VI, punkt d), kræves det, at energisyn er "forholdsmæssige". Proportionalitetsprincippet indebærer afprøvning af, om en lovgivningsmæssig eller administrativ foranstaltning eller anordning er passende og nødvendig for at nå eller gennemføre et givet mål. EU-Domstolen anvender proportionalitetsprincippet, når den afviser lovgivningsmæssige foranstaltninger med private interesser, individuelle rettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder.

Hvis der findes intelligente el-/gasmålere, har slutkunderne i henhold til artikel 10 ret til detaljerede oplysninger om deres energiforbrug i medfør af deres nugældende leveringskontrakt for de foregående to år og (med undtagelser) til sammenligning med en typisk kundes forbrug.

I artikel 11 gives slutkunder ret til gratis at modtage fakturaer og faktureringsoplysninger for deres energiforbrug.

Det skal bemærkes, at medlemsstaterne skal fastlægge regler om effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af manglende overholdelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 9-11 (artikel 13 i EED).

3.6. Vejledning i artikel 14 (fremme af effektivitet under opvarmning og køling)

I artikel 14 erstattes de materielle bestemmelser for direktiv 2004/8/EF om fremme af kraftvarmeproduktion, og direktivets anvendelsesområde udvides. Vejledningen omfatter kun de nye aspekter, der blev indført med EED.

Medlemsstaterne skal udarbejde en samlet vurdering for at identificere det omkostningseffektive potentiale for højeffektiv kraftvarmeproduktion og effektiv fjernvarme og fjernkøling, under hensyntagen til de klimatiske forhold, økonomisk gennemførlighed og teknisk formålstjenlighed. Denne vurdering skal meddeles Kommissionen senest den 31. december 2015. Medlemsstaterne bør med udgangspunkt i det identificerede potentiale træffe foranstaltninger til at realisere det omkostningseffektive potentiale for højeffektiv kraftvarmeproduktion og effektiv fjernvarme og fjernkøling. I vurderingen bør medlemsstaterne fremlægge oplysninger om de foranstaltninger, strategier og politikker, som kan vedtages for at nå potentialet for højeffektiv kraftvarmeproduktion frem til 2020 og 2030. For elproduktion og industrielle anlæg over 20 MW er der en forpligtelse til at udarbejde en cost-benefit-analyse om bæredygtigheden af kraftvarmeproduktion, varmegenvinding eller fjernvarmenetforbindelse, når de bygges eller undergår væsentlig modernisering. Resultaterne af cost-benefit-analysen bør afspejles i de til anlægget hørende godkendelser eller tilladelser.

Kravene til indholdet af den omfattende vurdering og til metoden til cost-benefit-analyse og de mulige undtagelser fra kravene til anlæg er nærmere beskrevet i arbejdsdokumentet.

3.7. Vejledning i artikel 15 (energiomformning, -transmission og -distribution)

I artikel 15 fastsættes det, at medlemsstaterne skal sikre, at de nationale energitilsynsmyndigheder, transmissionssystemoperatører og distributionssystemoperatører udnytter energieffektivitetspotentialet af intelligente net fuldt ud, at de vurderer og forbedrer energieffektiviteten, hvad angår udformningen og driften af gas- og elinfrastrukturen, og at de sikrer, at taksterne og bestemmelserne opfylder specifikke kriterier for energieffektivitet og ikke hindrer efterspørgselsreaktion. Senest den 30. juni 2015 skal medlemsstaterne vurdere energieffektivitetspotentialet for deres gas- og elinfrastruktur og identificere konkrete foranstaltninger til forbedring af energieffektiviteten af deres netinfrastruktur. Artiklen indeholder bestemmelser om prioriteter for adgang til og lastfordeling for kombineret varme og el, og i artiklen sidestilles efterspørgselsressourcer, navnlig efterspørgselsreaktion, med levering, hvad angår deltagelse i engros- og detailmarkederne. I artiklen fremmes specifikt adgang til og deltagelse af efterspørgselsreaktion på balanceringsmarkeder, reservemarkeder og andre markeder for tjenesteydelser, idet det kræves, at de tekniske eller aftalemæssige vilkår for deltagelse fastsættes, herunder aggregatorers deltagelse og deltagelse af andre efterspørgselsreaktionstjenesteydere.

4. KONKLUSION

Energieffektivitet er et komplekst og udfordrende område, for så vidt angår statslig kapacitet. På det politiske plan kan der være en forskel mellem medlemsstaternes tilsagn og det, de faktisk gør. Energieffektivitetsdirektivet indeholder en ny overordnet retlig struktur for de energieffektivitetsmål, der er fastlagt på EU-niveau. Den hidtidige gennemførelse af eksisterende lovgivning om energieffektivitet har kun været delvis. EED erstatter og styrker to energieffektivitetsdirektiver (2004/8/EF om kraftvarmeproduktion og 2006/32/EF om energitjenesteydelser) og er knyttet til de forpligtelser, der allerede er fastlagt i direktiv 2009/125/EF om miljøvenligt design, direktiv 2010/30/EU om energimærkning og direktiv 2010/31/EU om bygningers energimæssige ydeevne). Som nævnt i del 2 ovenfor, skal Kommissionen aflægge beretning til Europa-Parlamentet og Rådet i 2014 om fremskridt mod 2020-målet, og denne vurdering kan om nødvendigt omfatte forslag til yderligere foranstaltninger. Det er håbet, at denne meddelelse og de ledsagende arbejdsdokumenter vil kunne udgøre en hjælp i medlemsstaternes arbejde med at gennemføre og implementere de ambitiøse foranstaltninger, som blev aftalt i energieffektivitetsdirektivet.